

Побачення

Борис Пастернак

Засипле сніг дороги,
Та варто вийти лиш,
Щоб розім'яти ноги:
Надворі ти стоїш.

Одна, серед мовчання,
Немов мене ти ждеш.
Долаєш хвилювання
І мокрий сніг жуєш.

Дерева довгим рядом
Бредуть серед сльоти.
Одна під снігопадом
Стоїш на розі ти.

Тече вода з косинки,
Тому що тане сніг.
І зблискують росинки
На кучерях твоїх.

А от в очах – зажура.
І за живе бере
Косинка, і фігура,
І пальтечко старе.

І що б не говорили,
Та ти уся така,
Немов тебе створили
Із одного шматка.

Немов би хтось залізом,
Умоченим в смолу,
Тебе провів нарізом
По серцю, як по склу.

І в ньому затверділа
Покірність милих рис.

І нам немає діла,
Що світ жорстоким зріс,

Що ніч мете снігами,
Бо ми вже – не чужі.
І через це між нами
Не провести межі.

Та хто ми? Де поділись,
Коли від наших літ
Лиш балачки лишились,
А нас пропав і слід?

Переклад Олександра Грязнова